

Petra
SZÁRAZ

TEMNÉ PUŤO

MINULOSTI NEUJDEŠ

PETRA SZÁRAZ

TEMNÉ
PÚTÓ

TEMNÉ PUTO

I. vydanie

Copyright © 2026 Petra Száraz

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 85. publikáciu

www.moderneromany.sk

 Moderné romány

 moderne_romany

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

BN: 149806/01

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

 TBB[®]

ISBN: 978-80-8214-250-4

PDF: 978-80-8214-251-1

EPUB: 978-80-8214-252-8

MOBI: 978-80-8214-253-5

PETRA SZÁRAZ

TEMNÉ PÚTÓ

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Petra Száraz 2026

moderné romány

Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' alebo prenášať akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez písomného súhlasu vydavateľstva.

Prolog

Neisto prekročil prah a vyšiel na priedomie. Srdce mu splašene bilo. Narýchlo sa poobzeral okolo seba. Ticho, ktoré sa rozliehalo všade navôkol, naháňalo hrôzu. Otočil sa a natiahol ruku k dievčaťu, ktoré zastalo na prahu a civeľo naňho spýtavým pohľadom.

„Poď,“ povedal nervózne, „nemáme veľa času!“

Dievča mu podalo rúčku a obaja sa náhlili k poľnej cestičke vyššie domu.

„Prečo musíme odísť?“ vyzvedalo a neprestávalo naňho uprene hľadieť.

Mlčal.

Aj tak by tomu nerozumela. Veď mala ledva desať.

Ale na svoj vek bola nadmieru vnímavá. Náhle ho prepadol takmer zabudnutý pocit hanby. Má jej znova klamať? Bude lepšie, ak na určité otázky nedostane odpoveď. Aspoň zatiaľ nie. Možno nebol najlepším otcom na svete... Nie, určite ním nebol, ale cítil za ňu zodpovednosť. Bol odhodlaný urobiť čokoľvek, aby ju ochránil. Aj keby ho to malo stáť život.

Keď zastali na okraji poľnej cesty, siahol rukou do vnútorného vrečka saka a vytiahol z neho zlatú retiazku. Sklonil sa k dcére a zavesil jej ju na krk. Dievča okamžite zaujal predmet, ktorý na nej visel. Bol to zvláštny prsteň s veľkým čiernym kameňom. Keď ho natočila proti slnku, zablýšľal sa nespočtým množstvom farebných odleskov. Nikdy nič podobné nevidela.

„Dobre ma počúvaj,“ povedal a chytil ju za plecía. Dievča odtrhlo zrak od nečakaného darčeka a uprelo svoje veľké modré oči na jeho strnulú tvár.

„Toto miesto nie je pre teba bezpečné. Našiel som pekný domček, podobný tomu nášmu, s veľkou záhradou, budeš sa tam cítiť ako doma, ver mi. Tento prsteň ti bude pripomínať, že som stále s tebou a nikdy ťa neopustím, aj keď pri tebe nebudem.“

Dievča skrivilo pery.

„Ty nejdeš so mnou?“ zavzlykalo a rýchlo si zotrela osamotenú slzu.

„Nemôžem, musím tu ešte pár vecí zariadiť, ale čoskoro za tebou prídem,“ povedal s nádejou v hlase, ktorej hádam ani on sám neveril, a nasilu sa usmial. „Však budeš statočné dievča? Sľúb mi to!“

„Sľubujem,“ precedilo pomedzi zuby plačlivo, šuchajúcej pritom palcami darovaný predmet na retiazke.

Znova sa nervózne poobzeral okolo seba. V diaľke konečne zazrel auto, ktoré sa k nim blížilo po úzkej poľnej cestičke.

Je čas ísť.

Ešte stále si celkom nevedomoval, čo sa práve deje. Sled udalostí sa zbehol neuveriteľne rýchlo. Čas hral proti

nemu. Narýchlo pobožkal dcéru, naposledy ju objal a usadil ju aj s jej malým kufríkom na zadné sedadlo auta.

„Dávaj na seba pozor a nezabudni, budem stále s tebou,“ pripomenul jej. „Chod!“ prikázal mlkvemu vodičovi. Muž mierne sklonil hlavu na znak porozumenia. „Každá sekunda môže byť rozhodujúca.“

Auto sa pohlo a pokračovalo ďalej po poľnej ceste smerom do lesa.

Sledoval, ako sa mu dcéra postupne vzdáva. Kiežby existovalo iné riešenie...

Keď sa mu auto stratilo z dohľadu, trochu sa upokojil. Dievča je v bezpečí. Na ničom inom nezáleží. S ním si môžu robiť, čo chcú. Nebojí sa ich. Len nech si poňho prídu.

Pomaly schádzal späť k domu. Vyrovnane, sebaisto. Pohľad mu padol na záhradu plnú farebných kvetov a majestátnych stromov. Bolo to zvláštne. Necítil nič. Obklopila ho blahodarná prázdnota. Zdvihol zrak k vysokým bralám, ktoré sa čneli v diaľke ako neohrození strážcovia jeho rozsiahleho pozemku.

Vtom zazrel štyri čierne džípy, ktoré upaľovali k jeho domu. Ešte jeden hlboký nádych a výdych. Pokoj. Zbraň je nabitá a odistená. Čas privítať nezvaných hostí.

Autá prudko zabrzdili a rozvírili okolo seba kúdoly prachu. Niekoľko postáv v čiernych oblekoch sa vyrojilo von a obkolesili ho ako zločinca. Premeriaval si ich tváre, jednu po druhej. Bol si istý, že každý z tých tupých ksichtov ukrýva minimálne jednu zbraň a u niektorých to tipoval aj na overenú klasiku – boxera alebo malú dýku.

V ústrety mu kráčať statný muž. Zložil si z očí slnečné okuliare a zahľadel sa na pána domu. „Rád ťa znova vidím, priateľu,“ povedal po chvíli ticha.

„Očakával som tvoj príchod,“ odvetil a uštipačne dodal: „Odkedy lovíš jedného chlapa s celou hordou poskokov?“

Muž sa pousmial. „Ostávaš verný svojej povesti. Vždy si všetko zľahčoval, nemám pravdu? Ale prejdime k veci. Vieš, prečo som prišiel.“

Stál nepohnuto, s nohami mierne od seba, pevne zarazenými do prašnej zeme. Neodpovedal.

Muž znervóznel.

„Prehľadajte dom!“ skríkol.

Čierne postavy, ktoré ho doteraz obklopovali, sa ihneď rozbehli a stratili sa v útrobach honosnej vily. Netrvalo dlho, kým ticho rozbil cvengot porcelánu a hluk prevracaného nábytku.

Tie zvuky ho privádzali do šialenstva. Nedal však na seba nič poznať. Musí si zachovať pokoj a rozvahu. Stál nepohnuto, akoby sa v jeho dome nachádzali duchovia, nie osem zabijakov s jediným cieľom – nájsť to, po čo sem prišli.

Chlapi obrátili dom hore nohami.

Po chvíli sa vo dverách zjavila postava jedného z nich. Posunkom naznačil svojmu šéfovi, že nič nenašli.

Mužovi v čiernom obleku navrela žila na čele. Ruky sa mu mierne zachveli. Jeho vnútro zaplavila neskrývaná vlna hnevu. Ten bastard! Zasratý skurvený bastard! Hrá sa s ním. Ako mačka s myšou. Mal tu kľáčať na kolenách a prosiť ho o milosť a on sa mu namiesto toho otvorene vy-

smieva! Mal sto chutí vypáliť doňho celý zásobník, ale potreboval ho živého. Mŕtvy mu bude nanič. Rýchla smrť by bola preňho vykúpením a taký luxus mu rozhodne dopriať nechcel. Musí trpieť! Tak, ako trpel on. Celé toto divadielko ho poriadne znechutilo. Premohol však svoju zúrivosť a pokynul chlapom, aby sa pripravili na odchod.

„Ešte sme spolu neskončili,“ precedil pomedzi zuby. Otočil sa a vykročil smerom k autu.

Teraz je tá správna chvíľa! pomyslel si. Čas na odplatu. Už-už siahal po nabitej zbrani, keď vtom pocítil ostrú bolesť na zátylku. Zvalil sa na zem ako nevládný stavec.

Muž, neobzrúc sa jeho smerom, vydal svojim chlapom ďalší príkaz: „Zrovnajte dom so zemou!“

O dva dni neskôr....

Prebral sa na tupú bolesť hlavy.

Otvoril oči a zaostril pohľad.

Nič.

Obostierala ho temnota.

Pokúsil sa vystrieť, ale nešlo to.

Uvedomil si, že leží skrčený v malom priestore s rukami zviazanými za chrbtom. Bolelo ho celé telo. Po tvári mu stekali kvapky akejsi tekutiny, ktorú nedokázal identifikovať, kým mu jedna kvapôčka nestiekla na pery. Jemne sa oblihol. Známa príchuť železa mu rozjasnila myseľ. Krv. Podľa intenzity otrasov a hluku motora usúdil, že sa tlačí v kufri nejakého auta. Nevedel, kam vozidlo smeruje. Snažil sa rozpamätať na predošlé udalosti, keď zrazu pohyb ustal.

moderné romány

Zvonka sa ozvalo buchnutie dverí.

Chvíľu sa nič nedialo.

Ticho.

Potom začul kroky, blížiace sa k zadnej časti auta. Kufor sa s nepatrným šťuknutím otvoril. Kým si jeho oči stihli privyknúť na ostré svetlo bateriek, štyri silné ruky ho už ťahali von.

Tlačili ho pred sebou niekoľko metrov, až zastali na okraji lesa.

Jeden z jeho väzniteľov mu uvoľnil ruky a druhý mu do nich vrazil lopatu: „Kop!“ prikázal a svetlom baterky označil miesto.

Pozrel im obom do očí. Ich kamenné tváre vyzerali v umelom svetle ako strašidelné prízraky. Potom zbadal kovovú zbraň, ktorá naňho sebaisto mieriła.

Bez slova sa otočil a začal kopať.

Noc pokročila. Vôbec si nevedomoval plynutie času. Oči si už celkom privykli na ostré svetlá bateriek aj na desiatky nočných mušiek a motýľov, ktoré mu tancovali okolo hlavy v záplave svetelných lúčov.

Musí si oddýchnuť. Už nevládze.

Zapichol lopatu do zeme. Celé telo mal ako v ohni.

Prinútili ho pokračovať.

Neochotne sa chopil lopaty, ale onedlho mu znova došli sily. Vyčerpaný klesol na kolená, pridržiajavajúc sa lopaty ako záchranej tyče. Rukávom košeľe si pretrel spotenú tvár.

„Vstávaj!“ kričali naňho. Ich hlasy však zanikali v dušnej bolesti a kŕčoch. Jeden z nich ho zdrapil za rameno a postavil opäť na nohy.

moderné romány

Keď muži usúdili, že vykopaná jama zodpovedá ich požiadavkám, znova ho spúтали a postavili na jej okraj. V desiatom tichu nasledujúcich minút čakal na svoj ortieľ.

Bol pripravený.

Vystrel sa a hrdo vypoľ hruď.

Ticho zúrili. Znova sa im vysmieva! Postavením svojho tela, tou hrdosťou a nezlomnosťou im jasne naznačoval svoju prevahu.

Hľadel do tmavej noci a jeho hlava bola prázdna. Neprehnela sa ňou jediná myšlienka. Nevnímal fyzickú bolesť, ktorá mu prenikala telom. Nevnímal nič. Akoby ani neexistoval, akoby bol len nehmotnou esenciou, ktorá sa v zlomku sekundy s ľahkosťou rozplynie.

Pokojnú noc prerušil jediný tlmený výstrel.

Podlomili sa mu nohy.

Videl, ako ho pohlcuje čierna priepasť, no pád na jej dno už nepocítil.

Kapitola 1

Na okraji pôvabného okresného mesta, považovaného za vstupnú bránu do známeho národného parku, sa týčila veľká biela budova Národného inštitútu archeológie a antropológie. Inštitúcia, ktorej vznik kedysi vyvolal v spoločnosti vášne a protichodné emócie.

Miestna lokalita, preslávená množstvom archeologických nálezísk, si priam pýtala vlastné výskumné stredisko. Samotné mesto ani samospráva nemali na vybudovanie niečoho takého peniaze a štát, štandardne, mlčal. Mesto si teda zažiadalo o dotáciu prostredníctvom fondov. Začal sa kolobeh nekonečných papierovačiek, nevyhnutných stretnutí a dlhých rokovaní, z ktorých napokon po ťažkých bojoch vzišiel finálny návrh. Vybudovaniu výskumnej inštitúcie však neboli naklonení ani odborníci, ani miestni obyvatelia.

Prvý rok fungovania bol pre vedenie inštitútu kľúčový. Prvotné nadšenie však opadlo rýchlejšie ako jesenné lístie zo stromov. Mesto v priebehu niekoľkých mesiacov vyčerpalo všetky finančné rezervy, ktoré boli vyčlenené

z rozpočtu, a minulo aj príspevky od súkromných sponzorov. Keď sa už situácia stávala neúnosnou a hrozilo, že celý projekt sa zrúti ako domček z karát, riaditeľ, ktorý vydržal vo svojej funkcii ledva pol roka, zbabelo abdikoval. Na jeho miesto nastúpil jeden z členov vedeckej rady, skúsený manažér a odborník vo svojej oblasti, ktorý sa podujal na neľahkú úlohu – zachrániť, čo sa dá, a pozdvihnúť inštitút na skutočnú vedeckú inštitúciu hodnú svojho mena.

Zlé jazyky tvrdili, že riaditeľ inštitútu je zapletený do rôznych nekalých praktík, aby mohol financovať ďalší výskum, keďže peňažné prostriedky od štátu nemohli v žiadnom prípade pokryť tak vysoké náklady. On však tieto rečičky nebral vážne a vždy trpezlivo vysvetľoval, že peniaze sa čerpajú aj z rôznych grantov a projektov. Samozrejme, percento finančných príspevkov tvorili dary od majetných sponzorov, ktorých mená nikdy nezverejnil.

Keď sa už schyľovalo k najhoršiemu a stolička sa pod ním začala otriasať v základoch, pozornosť širokej verejnosti aj médií sa obrátila úplne iným smerom. Doslova ošial' spôsobil dôležitý nález, na ktorý natrafil vedecký tím doktorky Lary Fabiánovej.

Pre Laru nebola práca len profesiou, bola aj vášňou. S nadšením sa ponárala do každého výskumu, pretože ju naplňal a bavil viac, než čokoľvek iné. To, čo iní považovali za povinnosť, bolo pre ňu zdrojom radosti a intelektuálneho dobrodružstva.

Odmalička mala rada záhady a tajomstvá. Objav, ktorý sa im podaril, mohol prepísať historické tabuľky o osídlení miestnej lokality, ba čo viac, podľa prvých odhadov šlo

o doposiaľ neznámy kmeň s predbežne nezisteným spoločenským zriadením a špecifickou kultúrou, čo vyvolalo obrovskú senzáciu.

Lara bola uchvátená. Pripadala si ako Indiana Jones, ktorý počas svojich dobrodružných výprav nečakane objavil najväčšie poklady sveta. Samozrejme, reálna práca archeológa vyzerala úplne inak ako vo filme. Výkopové práce boli tou záživnejšou časťou. Najťažšie bolo zložiť správny tím. Lara bola vďačná riaditeľovi inštitútu za príležitosť viesť výskum a vybrať si vlastných ľudí, s ktorými chce spolupracovať. Už počas prijímacieho pohovoru si riaditeľ všimol náznaky jej vodcovských schopností a chcel si svoj odhad overiť. Prijal ju a ukázalo sa, že mal pravdu.

Od tohto momentu sa Lara ponorila do svojej práce naplno. Neexistovalo nič, len výskum, ktorý postupne začal prinášať svoje ovocie.

Našli sa aj takí, ktorí nález spochybňovali, ale ona sa nenechala znechutiť. Vedela, že je len závišť. Nemohli prehltnúť, že sa z neznámej vedeckej pracovníčky stala zo dňa na deň celebrita. A to ich štvalo, naplňalo odporom a pohrdaním. Ani v 21. storočí nebolo jednoduché presadiť sa vo vede. Na neúspech sa hrdo ukazovalo prstom, úspech sa neodpúšťal.

Ona však svoju prácu milovala. Bol to jej svet, v ktorom sa cítila ako ryba vo vode.

Vo voľnom čase sa venovala bojovým umeniam a streľbe z luku. Fascinovali ju už od detstva. Ale v poslednom období šli koníčky do úzadia. Prevratný nález jej nadobro zmenil život a prevrátil ho naruby.

moderné romány

Lara sedela za svojím pracovným stolom a neprítomne hľadela von oknom. Tina ju nechápavo sledovala už pekných pár minút.

„Haló, slečna, ste živá alebo vás mám zaradiť do svojho inventára?“ pokúsila sa o vtip mladá antropologička.

Chvíľu trvalo, kým zaregistrovala Tininu otázku.

„Čože? Oh, prepáč. Ja...už ťa počúvam,“ odvetila trochu zmätene.

„Čo sa to s tebou deje? Vyzeráš akosi ustarostene, začínam sa o teba báť.“

„Som v pohode, naozaj. Ale odkedy sme objavili to hradisko, som neustále v jednom kolotoči, som už z toho všetkého unavená,“ povzdychla si, pretierajúc si začervenané oči.

„Všetci už toho máme plné zuby. Ale neboj, dnes večer si to užijeme,“ zachichotala sa Tina a natešene zatlieskala.

Večer bola naplánovaná slávnostná recepcia. Mali sa jej zúčastniť všetci dôležití sponzori, ktorí prejavili záujem o financovanie ďalšieho výskumu. Po unikátnom objave sa s nimi akoby roztrhlo vrece.

Lara z duše neznášala účasť na podobných akciách. Silené úsmevy, nacvičené pózy, nudná, zdvorilostná konverzácia. Nič pre ňu. Jej účasť však bola na tejto akcii viac ako nevyhnutná.

Tina, naopak, podobné akcie zbožňovala. Stále tajne dúfala, že sa tam zoznámi s nejakým šarmantným fešákom.

moderné romány

„Asi to na dnes zabalím,“ zahlásila Lara a chystala sa na odchod.

„Trochu si oddýchni a večer sa pekne nahod’!“ žmurkla na ňu Tina s úsmevom.

Lara sa nechtiac rozosmiala.

„Si blázon, Tina, vieš o tom?“

„Zlatko, veď sa na seba pozri. Vyzeráš hrozne! Daj sa trochu dokopy. Musíš sa konečne uvoľniť. Uvidíš, bude to zábava,“ uist’ovala ju kolegyňa.

Musela uznať, že Tina má pravdu. Striedavo trávila čas v kancelárii medzi hromadou papierov a na nálezisku, kde sa venovala vykopávkam. Mala by spomaliť a užiť si tú nudnú spoločnosť. Po všetkom tom zhone bolo načase trochu sa odreagovať.

Kapitola 2

Recepcia sa konala v historickej budove známeho hotela. Slávnostné otvorenie bolo naplánované na siedmu, ale miestna smotánka sa začala schádzať už niečo po šiestej.

Lara by sa najradšej vyparila hneď po tom, ako vystúpila z taxíka. Nevrlá nálada sa jej držala ako kliešť. Stála pred hotelom a čakala na Tinu. Dohodli sa, že sa stretnú o pol siedmej a preberú ešte nejaké pracovné záležitosti. Ako obyčajne, Tina meškala. Presnosť nebola nikdy jej silnou stránkou.

V duchu si vynadala, prečo si obliekla práve tieto vínovočervené šaty s odhaleným chrbtom. Keby si na seba vzala niečo iné, nemusela sa teraz triasť od zimy. A prečo si vôbec myslela, že Tina príde v dohodnutý čas? Mala sa na to vykašľať a prísť až tesne pred siedmou. Dofrasa!

Medzitým, ako v duchu zúrivo hľadala príčiny svojej nepohody, z taxíka vystúpila Tina. Zamávala kolegyni a ponáhľala sa za ňou. Vybehla po schodoch ani srnka.

„Prepáč, viem, meškám, ale nemôžem za to,“ ospravedlňujúco sa pozrela na Laru.

„Mňa z teba raz porazí!“ odvrkla, tváriac sa nahnevane, no vzápätí sa jej na tvári objavil úsmev. „Hlavne už poďme dnu, lebo tu zamrzнем!“

Vybrali sa k hlavnému vchodu hotela, kde sa pred nimi automaticky otvorili sklenené dvere. Vo vnútri ich ovanula jemná vôňa citrusov, miešajúca sa s arómou lešteného dreva. Recepčia pôsobila luxusne, no nie okázalo. Mramorová podlaha sa leskla pod tlmeným osvetlením a za dlhým pul-
tom stáli usmiati recepční v elegantných uniformách.

Na chvíľu sa pristavili, akoby si potrebovali zvyknúť na pokojný rytmus priestoru po ruchu ulice. Tichá hudba sa niesla vzduchom a niekde v pozadí cinkali poháre z hotelového baru. Pristúpili k recepcii, kde ich privítal mladý muž s profesionálnym úsmevom.

„Dobrý večer, dámy, vitajte,“ povedal zdvorilo a prešiel pohľadom po ich tvárach. Krátko si vymenili zdvorilosti, zatiaľ čo recepčný kontroloval ich pozvánky.

„Čašníci vás už očakávajú,“ dodal a mierne sa uklonil.

Z diaľky bolo počuť tlmený šum rozhovorov a cenganie príborov. Pri vstupe do reštauračnej časti ich privítali čašníci a odvedli ich k rezervovanému stolu.

Tina na okamih zazrela Mareka Záborského, riaditeľa inštitútu, ale kým to stihla oznámiť Lare, stratil sa jej z dohľadu. Nevadí. Záborský býval pri takýchto významných udalostiach hrozne nervózny. Dával si záležať na tom, aby všetko prebehlo hladko. K sponzorom býval obzvlášť pozorný. Bol si veľmi dobre vedomý faktu, že bez ich štedrej finančnej podpory by inštitút nemohol vo svojom výskume napredovať. Popritom, ako doladľoval posledné detaily

pred oficiálnou časťou, zúrivo prehládaval vrecká svojho saka. Nebol zlým rečníkom, dokázal sa obstojne popasovať s akoukoľvek situáciou, ale jeho úhlavným nepriateľom bola tréma a tá dokáže s človekom poriadne zamávať. Pre istotu vždy nosil pri sebe koncept svojho prejavu. Keď bezúspešne prehládal všetky vrecká, spomenul si, že jeho pomôcka ostala doma na stole.

„Dočerta!“ ticho precedil pomedzi zuby a na chvíľu zavrel oči. Nestávalo sa mu to často, ale udalosti posledných týždňov si vyžiadali svoju daň. Čo teraz? V ťažkej chvíli musí stavať na improvizáciu. Opatrne nazrel poza ťažký červený záves. Takmer všetci už sedeli na svojich miestach. Hodil letmý pohľad na hodinky. Do oficiálneho začiatku ostávalo necelých desať minút. Zhlboka sa nadýchol a snažil sa naplno sústrediť na svoju slávnostnú reč.

Laru riaditeľov prejav nezaujal. Otrepané frázy, ktoré počula z jeho úst hádam tisíckrát, v nej nezanechali žiadny dojem. Poobzerala sa okolo seba a snažila sa z okolitých tvári vyčítať, či zdieľajú rovnaké pocity, ako mala ona, no nenašla uspokojivú odpoveď. Tina sa nudila ešte viac a dávala to patrične najavo. Každú minútu úpenlivo pozerala na strieborné náramkové hodinky a očami tlačila ich ručičky vpred.

Utrpenie netrvalo dlho.

Keď konečne Záborský skončil, obe vystrelili zo stoličiek medzi prvými a namierili si to rovno k baru. Tina nenápadne hľadala v dave svojho princa na bielom koni a popritom chlipkala chutné mojito. Lara sa otočila celej spoločnosti chrbtom a poriadne si odpila z piňa colady, ktorú pred ňu postavil barman.

O niekoľko minút sa k spoločnosti pripojil aj riaditeľ, sprevádzaný postarším pánom v okuliaroch.

Marek Záborský preletel pohľadom po host'och, a keď zbadal Laru, pokynul svojmu spoločníkovi, aby ho nasledoval.

„Lara,“ oslovil ju, „dovoľte, aby som vám predstavil profesora Langa, nášho čestného host'a z Prahy.“

„Doktorka Fabiánová, veľmi ma teší, som rád, že vás môžem spoznať aj osobne,“ povedal úprimne a stisol jej ruku.

„Profesor Lang, nevedela som, že prídete, veľmi ma teší,“ odvetila prekvapene a zoskočila z barovej stoličky. Hodila na Mareka nevraživý pohľad. Keby vedela, že tu dnes bude taký vzácny host'... Lang bol jej vzorom. Bol to uznávaný odborník, a ako počula od viacerých kolegov, ktorí už mali tú česť, aj veľmi príjemný človek a spoločník. Potešila sa, že dnešný večer možno predsa len nebude taký hrozný, ako si spočiatku myslela.

Záborský zachytil nepekčný pohľad, ktorý k nemu vyslala, a trochu sa zahanbil. Mal jej to povedať, ale v tom zhone na to úplne zabudol. Opätoval jej ospravedlňujúci pohľad a pokynul Tine, aby šla s ním. Tí dvaja si určite budú mať čo povedať.

Lara s nadšením rozprávala profesorovi o výsledkoch svojich výskumov a dôležitých nálezočoch.

Lang bol uchvátený. Mal rád ľudí zapálených pre svoju prácu. V mladej kolegyni videl veľký potenciál. Spomenul si na svoje archeologické začiatky. Tiež bol horlivý a niekedy až prehnane tvrdohlavý. Na rozdiel od Lary, na svoje

prvé úspechy a uznanie odbornej verejnosti si musel počkať podstatne dlhšie.

Keď sa ich rozhovor pomaly chýlil ku koncu, akoby obaja cítili, že povedali všetko podstatné.

„Ďakujem vám za spoločnosť. Poteší ma, ak sa mi v dohľadnom čase ozvete, rád by som s vami ešte prebral nejaké pracovné záležitosti. Prajem pekný večer,“ podal jej vizitku.

„Bolo mi ct'ou, pán profesor, určite sa ozvem.“

Lare takmer padla sánka. Aj po jeho odchode ešte hodnú chvíľu hypnotizovala malý papierik v rukách.

„No čo? Pokecali ste si?“ vyrušila ju Tina z rozjímania.

„Je to úžasný človek,“ rozplývala sa.

„Netvár sa tak zamilovane,“ ut'ahovala si z nej kamarátka a ukázala na pohár. „Radšej sa napi, viditeľne potrebujete spláchnuť dojmy.“

Lara bez slova poslúchla a exla nedopitý drink.

„A teraz mi všetko porozprávaj!“ horela nedočkavosťou.

Pustila sa do rozprávania. Po stretnutí so svojím idolom sa trochu uvoľnila a viditeľne sa jej zlepšila nálada.

Jej náhlu zmenu správania si všimol aj pár hnedých očí, ktorý ju už istý čas sledoval z ústrania. Muž v tmavom obleku sedel na koženej sedačke a pomaly popíjal whisky, akoby mal času nazvyš. Lara ho zaujala na prvý pohľad. Dlhé čierne vlasy jej splývali po chrbte ako lesklý závoj a pri každom pohybe sa jemne zavlnili. Bola štíhla, elegantná, v priliehavých šatách, ktoré dokonale kopírovali jej postavu a dávali nový význam slovu dokonalosť.

Najviac ho však zasiahli jej oči. Prenikavé modré, chladné a zároveň zvláštne podmanivé. Keď sa nimi rozhladla po miestnosti, mal pocit, že vidí viac, než by mala, akoby dokázala prečítať ľudí jediným pohľadom. Z toho dievčaťa vyžarovalo niečo neuchopiteľné, temne príťažlivé. Nemohol od nej odtrhnúť zrak, bažil po nej pohľadom, fascinovaný každým jej gestom.

„Ako sa vám páci dnešná akcia?“ prihovril sa mu Marek Záborský a nsmelo si prisadol.

„Na úrovni, prekonávate sa,“ odvetil nezaujato. „Tá slečna v červených šatách pri bare,“ pokynul hlavou smerom k Lare, „kto je to?“

Marek práve hasil neznesiteľný smäd pramenitou vodou, no pri tejto otázke mu takmer zabehlo. Pozrel na svojho spoločníka a všimol si jeho zmyselný pohľad, ktorým skúmavo premeriaval jeho zamestnankyňu. Prečo sa o ňu zaujíma? Nepáčil sa mu jeho záujem ani spôsob, ako sa na Laru pozeral. Jeho váhavosť však tajomný muž zaregistroval a znova zameral svoju pozornosť na riaditeľa inštitútu. „Niečo som sa vás pýtal,“ povedal dôrazne.

Záborský sa trochu mykol, no potom rezignovane odvetil: „Doktorka Lara Fabiánová, vedúca archeologického výskumu.“ Čakal ďalšie otázky, no muž sa len záhadne usmial.

„Ospravedlňte ma,“ povedal a namieril si to rovno k baru.

„Zaiste,“ zamrmal riaditeľ viac-menej pre seba a s obavami sledoval, ako si muž sadol vedľa Lary, ktorá bola otočená k svojej priateľke a zaujato jej niečo vysvetľovala.

„Čo vám prinesiem?“ opýtal sa barman.

„Pre mňa whisky a slečne vedľa mňa ešte raz to isté, čo pije,“ povedal to dostatočne nahlas, aby to započula aj Lara.

A je to tu zas.

Znova nejaký otravný týpek, ktorý sa ju pokúsi ohúriť odbornými vedomosťami, ktorým ani sám nerozumie. Prečo sa toto musí diať práve jej? Nie je tu dosť iných žien, okolo ktorých by sa mohol točiť? Prečo je vždy ona tým vyvoleným objektom?

Už sa otáčala na neznámeho so šľavnatou odpoveďou, no slová, ktoré si pripravovala v mysli, jej v okamihu zamrzli na jazyku. Chlap, ktorý vedľa nej sedel, nebol žiadny pripitý zbohatlík, ale šarmantný tridsiatnik v slušivom čiernom obleku. Mal husté havranie vlasy, zopár pramienkov mu zľahka padalo do čela a podčiarkovalo uhrančivý pohľad tmavohnedých očí, ktoré Laru prepaľovali ako laser. Nepatrné strnisko mu dodávalo mužnejší vzhľad a robilo ho trochu starším, ako v skutočnosti bol. Na prvý pohľad pôsobil sympaticky a neškodne.

Tina z neznámeho nemohla spustiť oči. Prečo ona nemá také šťastie? Bol to presne ten typ muža, ktorý ženu privádza do vytrženia. Jej fantázia sa rozbehla na plné obrátky, v hlave sa jej mihali odvážne predstavy a rôzne scenáre, až napokon dospela k záveru, že najlepšie bude nenápadne sa vytratiť.

„Tak... ja si idem prepudrovať nos,“ zaškerila sa na dvojicu, ktorá si ešte stále hľadela do očí.

Kým sa Lara spamätala, Tiny už nebolo. Trochu sa hnevvala na priateľku, že tak zbabelo zdrhla a nechala ju v tom

samu, ale prežila už toho s chlapmi dosť, aby si dokázala poradiť aj bez nej.

„Ospravedlňujem sa, asi to odo mňa nebolo veľmi taktické,“ prihovoril sa jej a prevínilo sklopil zrak.

„To teda nebolo,“ neodpustila si ironickú poznámku a nenápadne si ho premerala od hlavy po päty.

„Veľmi ma to mrzí. Nemal som v úmysle skočiť vám do rozhovoru,“ naoko sa kajal ďalej. Následne prešiel do útoku: „Dovoľte, aby som sa predstavil. Miroslav Havran,“ povedal a podal jej ruku.

„Lara Fabiánová,“ odvetila trochu neosobne a odmerane, ale páčilo sa jej, akým spôsobom sa na ňu snaží zapôsobiť.

„Teší ma. Čomu sa venujete, Lara?“ zaujímal sa.

„Som archeologička, vediem archeologický výskum.“

„To vy ste objavili tú slávnu osadu?“

„Hradisko,“ poopravila ho s úsmevom.

„Ach, áno, hradisko... Prepáčte, veľmi sa v tom nevyznám,“ odvetil a mykol plecami. Začínala sa mu páčiť čoraz viac.

„To je v poriadku. A čomu sa venujete vy?“

„Podnikám v oblasti financií.“

„Takže jeden zo štedrých sponzorov inštitútu?“ nedávala si servítka pred ústa.

„Ak to tak nazývate... Rád podporujem výskum. Je to výhodná investícia. Ale musíte investovať do správnych ľudí.“

„Čo vás priviedlo k tomu, že ste sa rozhodli sponzorovať práve výskum v oblasti archeológie?“

„Povedzme, že mám rád záhady,“ odvetil nenútene, odpil si z whisky, znova sa jej pozrel do očí a pokračoval: „A jednu takú práve pred sebou vidím,“ dodal s odzbrojujúcim úsmevom.

Opätovala mu úsmev, no hlavou jej vírili zmätené myšlienky. Nevedela, do ktorej skupiny tohto elegána zaradiť. Nepatril medzi nudných zbohatlíkov, ktorí v sebe nemajú štipku inteligencie, ani medzi živočíšnu spodinu, ktorá baží po ženských koristiach. Miroslav Havran mal v sebe noblesu, štýl a šarm. Rozprával bez zaváhania, s istotou v hlase. Spôsob, akým sa ju viditeľne snažil zbaliť, bol ale trochu pubertálny. Za iných okolností by už dávno odkráčala preč. Teraz sedela ako prikovaná. Nechcela odísť. Nemohla. Jeho hypnotizujúci pohľad ju opantával. Bol návykový ako droga. Keď sa zasmial, smiali sa aj jeho oči. Celá tvár sa mu rozžiarila. Úplne ju tým dostal. Rozhodla sa, že pristúpi na jeho hru.

„Obávam sa, že výskum mojej osoby bude dosť náročný,“ zakontrovala.

„Aj tak by som do neho rád investoval,“ odvetil galantne a znova si odpil z whisky. „Viete, väčšinou na podobné akcie nechodím. Nemám rád oficiality a spoločnosť. Keď sa vám podarí urobiť pár dobrých obchodov a prídete k majetku, všetci sa o vás zrazu začnú zaujímať, no v skutočnosti im ide len o vaše peniaze. Preto si držím odstup. Nestojím o zbytočnú pozornosť. Dnes som spravil malú výnimku a dovolím si tvrdiť, že to bolo dobré rozhodnutie. Keď som vás zbadal, hneď mi napadlo, čo robí taká očarujúca žena medzi týmito skostnatými typmi. Bolo mi

jasné, že k nim nepatríte. A nemýlil som sa. Na vedkyňu sa mi zdáte celkom zábavná.“

„Ďakujem za kompliment. Na podnikateľa máte prekvapivo ľudský a otvorený prejav. A zvláštny zmysel pre humor.“

„Narodil som sa s ním,“ zavtipkoval.

Obaja sa rozosmiali.

„Myslím, že úvodné formality už máme za sebou,“ usmial sa váhavo. „Ak by ste nemali nič proti, budem rád, ak mi navrhnete tykanie.“

„Lara,“ vystrela k nemu pravicu.

„Miro,“ zovrel jej ruku vo svojej dlani.

Tina sedela s Marekom na opačnom konci miestnosti a obaja pozorovali párik sediaci pri bare.

„Myslíte, že si spolu niečo začnú?“ spýtala sa Tina sklamente a trochu závistlivo.

„Netrúfam si povedať,“ odvetil riaditeľ, no tajne dúfal, že tento nevinný flirt sa skončí odbitím polnoci. Pripadalo mu to ako zlý sen. V Havranovej prítomnosti sa vždy cítil trochu nesvoj, ale poznal ho už dosť dlho na to, aby vedel, že niečo nie je s kostolným poriadkom. Miro nikdy nedával okato najavo svoju prítomnosť, nikdy sa s nikým okrem Mareka nebavil, aj keď väčšina ľudí ho veľmi dobre poznala a on poznal ich. Uvažoval, čo má tentoraz za lubom. Bol presvedčený, že s Larou nehrá čistú hru. Ten chlap mal svoje vlastné pravidlá. Vždy dosiahol, čo chcel, riadiac sa pritom známym heslom – účel svätí prostriedky. Každý problém riešil s prehľadom a chladnokrvnosťou jemu vlastnou, bez zbytočných emócií. Nikdy nepovedal viac, než bolo potrebné. Ktovie,

či sa tieto črty prejavujú aj v jeho súkromnom živote, alebo je to len maska, ktorú skladá po príchode domov. Marek vnímal Mira ako nenápadnú, no mimoriadne vplyvnú osobu s rozsiahlymi kontaktmi na najvyšších miestach, človeka, s ktorým sa neoplatí zahrávať. Mal moc a vedel ju využívať vo svoj prospech bez toho, aby si zašpinil ruky. Ale ako sa k nej dostal tak rýchlo? Veď to bol ešte zasraný fagan... Z myšlienok ho vytrhol pohyb pri bare. Videl, ako Lara vstala zo stoličky a niečo Mirovi hovorila.

„Je už dosť neskoro, pomaly pôjdem,“ povedala a chystala sa na odchod.

Miro pozrel na hodinky. Bolo niečo po polnoci.

„Asi nepatríš medzi nočné vtáky,“ skonštatoval.

„To určite nie,“ zasmiala sa. „Posledné týždne boli pre mňa vyčerpávajúce, začínam pociťovať akútny nedostatok spánku.“

„Chápem. Môžem ťa odprevadiť domov?“

„Vďaka, ale mám to odtiaľto len kúsok a...“

„Nechcem byť vtieravý,“ skočil jej do reči, „ale nerád nechávam dámy osamote túlať sa nočnými uličkami.“

Zadávala sa naňho.

„Ty asi nepoznáš odpoveď NIE,“ povedala s úsmevom.

„Šikovná,“ pochválil ju.

„Tak dobre. Idem sa rozlúčiť s kolegami. Hneď som späť.“

Sledoval, ako mieri priamo k stolu na opačnom konci miestnosti, kde sedela Tina s Marekom. S oboma sa rozlúčila a vrátila sa k baru. Obliekla si tenký kabátik, vzala kabelku a mrkla na barmana, aby priniesol účet.

„S tým si nerob starosti,“ povedal Miro, „bola si mojím hosťom.“

„Ale...“

„Odteraz si mojím dlžníkom,“ odvetil a žmurkol.

„Si vždy taký galantný, alebo je to len špecialita dnešného večera?“

„Je to samozrejmosť. Nevidím na tom nič zvláštne,“ usmial sa a ukázal rukou smerom k východu.

Z hotela zamierili po úzkom chodníku popri mestskom parku a vychutnávali si čaro mesačného splnu. Hoci bola jar v plnom prúde, noci boli ešte stále chladné. Lara už po niekoľkýkrát v ten večer oľutovala, že si na seba nevezala niečo teplejšie. Triasla sa ako osika.

Miro si všimol, že sa chveje, vyzliekol si sako a prehodil jej ho okolo pliec. Poďakovala a pritiahla si hrejivú látku viac k telu. Do nosa jej okamžite udrela omamná vôňa parfumu, ktorá jej na chvíľu opantala zmysly.

Keď minuli starobylú, polorozpadnutú stavbu, ktorá sa na konci parku týčila ako strašidelný príznak, vyšli na hlavnú cestu oddeľujúcu centrum mesta od obytnej štvrte. Odtiaľ zabočili do jednej z bočných uličiek a po chvíli zastavili pred Lariným domom.

„Tak a sme tu,“ povedala, vytiahla z kabelky kľúče a odomkla bránu. V diaľke sa na nebi rozžiaril blesk a vzápätí zadunel hrom.

„Vyzerá to na búrku,“ skonštatoval.

„Áno, vyzerá to tak,“ súhlasne prikývla a podala mu sako.

„Uvidíme sa ešte niekedy?“

„Vieš, kde bývam,“ zasmiala sa, „môžeš sa zastaviť na kávu.“

„Veľmi rád,“ prikývol a zapozeral sa jej do očí. Vietor citeľne zosilnel a pohrával sa s Larinými dlhými vlasmi. Uprostred noci, pod mdlým, sliepňavým svetlom pouličných lúčok pôsobila provokatívne príťažlivo. Jej oči boli tajomné a vyzývavé zároveň. Pocítil v sebe jemný záchvev, ale navonok nedal nič najavo. Na nebi sa znova zjavil blesk a za ním hneď ďalší. Lara sa zaďívala na oblohu. Mesiac prekryli mraky a dunivo zahrnelo.

„Mal by si ísť, ak nechceš zmknúť,“ podotkla. Stál pri nej príliš blízko. Bála sa, aby v alkoholickom opojení mysle nespravila nejakú hlúposť, ktorú hneď ráno oľutuje.

Usúdil, že má pravdu. V drahom obleku rozhodne nechcel riskovať dážď.

„Súhlasím, pôjdem.“

„Ďakujem za spoločnosť.“

„Aj ja. Dobrú noc,“ odvetil, úctivo sklonil hlavu a pobral sa na odchod.

„Dobrú noc.“

Svižne vybehla po schodoch a zastala pri dverách. Vzápätí sa otočila a opatrne zbehla smerom späť. Naklonila sa ponad bránu. Nedbala na vietor ani blesky, ktoré sa už udomácnili nad mestom. Nemo sledovala tajomného nápadníka, až kým sa jej úplne nestratil v tme.

Zamyslene vyšla po schodoch a odomkla dvere. Z izby začula tiché mraučanie. Kocúr Kubo sa lenivo natiahol na

mäkkej poduške a čakal, kým vojde do izby, aby ho poškrabkala za uchom.

„Tak čo, leňoch, vyrušila som ťa zo spánku?“ prihovorela sa mu. Začal priasť a slastne si vychutnával škrabkanie.

Za oknami sa rozpútalo nočné divadlo. Vietor zúrivo fučal a tmu pretínal jeden blesk za druhým. Bola úplne vyčerpaná. V polospánku sa odličila, zhodila zo seba šaty a obliekla si čistú pyžamu. Keď si konečne ľahla do postele, počula Kuba spokojne odfukovať. Pretočila sa na bok a v okamihu zaspala.